

Magda s Rudolfem dorazili, když bylo už po vernisáži. Měla jsem vztek. Jednou jsem byla konečně světová, a můj světový přítel o to přišel. Co se dalo dělat, bylo po.

Veřejnost si doprohlédla, rozloučila se a odešla. Pozvaní hosté si posedali, dolili si konzumní červené a chroupali slané tyčinky. Víc moje světová galerie nenabízela. Potom bylo už jen kafe. Na černých kubesech sice sem tam ještě stálo několik barevných indiánků, které byly původně myšleny jako vtipný protiklad k chladným kovovým artefaktům, ale synkové evangelického pastora, domnívající se, že je to překvapení pro

děti, je z velké části snědli ještě během mého otevíracího projevu.

Byla to pravděpodobně moje poslední vernisáž. Nebylo ještě jasné, kdy kleknu, ale bylo nabíledni, že konec mého podnikání se kvapem blíží.

Ta donebevolající naivita, osvítit český venkov!

Nálada se přece jen rozjížděla. Oba výtvarníci, jejich kamarádi od divadla, jejich přítelkyně a moje děti zinscenovali mezi vystavenými díly volný kus o zajíčkovi na pasece. Tak rozpustile to zvíře imitovali a vyskakovali, až jsem se bála, aby něco neshodili. V záchvatech smíchu padali na zacintanou a zadrobenou podlahu. Záviděla jsem jim jejich uvolněnost a bezprostřednost. Seděla jsem vedle Magdy a pokoušela se o společenskou konverzaci. Po celém dni jsem byla utahaná jako pes. Ne z těžké práce, přidržovala jsem jen kladivo a natírala načerno dřevěné krychle, ale z nesmírného napětí, jak to všechno dopadne, jestli se to stihne, jestli herci zvládnou úvod, jestli nebude žízeň a hlad, jestli přijdou lidé a... jestli to Rudolf ocení.

Kolem půlnoci jsem vyhnala děti do postele, byly ulítané a zpocené. Magda toho měla za celý den v ordinaci také dost a požádala Rudolfa, aby ji odvezl domů. Potom se posbírali i Pražáci. Byli fajn společnost a byla jsem jim vděčná za nevázanou atmosféru a dobrou náladu.

Nechala jsem galerii galerií, a aniž jsem se pokusila cokoli uklidit, vyběhla jsem do patra. Postýlko moje milená, šeptala jsem si a ještě v běhu jsem se svlékala z vypůjčených šatů. Než jsem doběhla do koupelny, zazvonil zvonek. Ve dveřích stál Rudolf a v ruce držel

lahev. Ne!, zavzlykala jsem pro sebe...

Jestli Magda věděla, že se vydal nazpět, musela mě proklínat. V jakém jsou oni dva vztahu, jsem netušila. Jestli ho má Magda jako pomstu za prsatou pipku, se kterou jí zahýbal její manžel, nebo je ona chudá vděčná a on bohatý sponzor ze západu, nebo mezi nimi bylo něco víc, to se mi ani jeden nesvěřil a mně to nedocházelo. Jisto ale je, a to bylo na celé věci nejpodivnější, že si sem Rudolf přivezl o třicet let mladší děvče. To už jsem byla úplně v koncích – čím jsou si ti dva navzájem! Profesor a studentka, hodný strýček a schovanka či milenec a milenka?

Nevěnoval se ani Magdě, ani své společnici, trávil veškerý čas se mnou... Ozdravovna!!!

Studnice zážitků nikdy neměla vyschnout. S Rudolfem kolem světa! Mohl klidně dělat agenta cestovní kanceláře.

S velkým šarmem se prolhal k ránu.